

Finn Masters VB, Torbole, Garda tó 2016. május

Utazás a 11 méteres szerelvénnel Graz felé, Ausztrián át, így lényegesen olcsóbb, 1750 km oda vissza, szerencsére eseménymentesen, csak párszor állítottak meg, migránsok után keresgélve.

Szállás camping, alvás a sufni tuning lakóautómban. Fűtés olajradiátor, hűtő, így nem fáztam a hegyek között, s nem volt akadálya a futamok utáni békés bambulásnak hideg sörrel a kezemben Majthényi Zsombor társaságában, kinek személye garancia volt arra is, hogy nem kellett gondolkodnom sokat, csináltam, amit mondott, mentem amerre mondta.

Tartózkodási helyem tökéletesnek bizonyult; pár méterre a hajómtól, akadálymentes, gyors sólyázás.

Étkezések. Reggeli egy marék pirula, szalámi (Februári disznóvágásból, megunhatatlan.), kenyér, uborka. Ebéd kint a vízen, csokinak álcázott fűrészpör ízű energiaszelet. Vacsora potyázás a pasta party-n a rendező clubban, néhány pizza. De előkerült a 80-as években utoljára használt camping gáztűzhelyünk is. Édesanyám hónapokra elég elemőzsiát csomagolt, de kipróbáltam a Czakói úr kimondottan vitorlázásra javasolt Tescós chilis bab konzervét is. Ajánlom mindenkinek. Íz világában sajátosan keveredik a honvédség emléke és az üzemi koszt hangulata.

A **Garda tó** maga, egy nagyon szép hely. Magas, hófödte csúcsok, mediterrán növényzet, csillogó víztükör, mely több száz méteres mélysége árbocomnak nyugalomra adott okot taknyolás esetén is.

Időjárás. Két verziót tapasztaltam. Ha esik, nincs szél. Ez egyszerű, csak unalmas. Viszont ha süt a nap, akkor délelőtt északról, majd némi szélmentes perc után délről fúj stabilan, nagyon szépen, erősen. Hihetetlen volt megtapasztalni, hogy percre pontosan érkezett. Így könnyű versenyt rendezni.

A víz **hideg**, az összes vízre szánt ruhámat felvettem, s mégis vacogtam.

350 fölötti finnes; érkeznek különböző szállító eszközökkel, járművekkel, különböző égtájrakról.

Teljesen abban a hitben ringattam magam, hogy életem legjobbját fogom menni, erre a legrosszabbat sikerült összehozni. Igazságos sportág, nem érdemeltem mást.

Csütörtöki utazás után pénteken 2 órás edzés, fújt mint a barom, alig bírtam visszacsúszkálni a kikötőbe. Vasárnapi idegi rákészlésként felkerékpároztam egy hegyi faluba, megnéztem felülről a pályát, onnan a magasból nem tűnt vészesnek a sztori.

Télen vett vitorlám nem ment át a felmérésen, így maradt a B verzió; az erőseles „zsákvázon” használata. Ezzel nem szoktam elől lenni, viszont legalább nem lobogtattam rojtosra a jó vitorlámat a hosszú vízi halasztások alatt.

Nyomorom fokozta, hogy az eddig csak támaszkodásra használt jobb térdem még hétfőn bedagadt, s bár ezt a reggelenkénti bogyóval ellensúlyoztam, de így sem volt komfortos, fickós hetem. A futamokon mindig fújó alap 5 bft-ban nem jelentett előnyt a 85 kg-om.

7 futamból 2 jó rajtot sikerült összehoznom, a többinél féltettem berakni a drágámat a szűk helyre. Elszakítottam az alsó elem kötelét, megtörtem a 2 hónapja javított kormányom, az albám vége

szétnyílt, mint a ropogásra sült velőrózsa, s megkoronázva a hetet az utolsó futamban nem tudván leejteni izomból elgombáztam a RUS 71-et. Drágám és én karcolás nélkül megúsztuk, a polgártárs még nem reagált az email-emre, hogy mekkora kár érte.

A pályán idegenül érezve magam, komolyabb terv nélkül közlekedtem, próbáltam mindig a fal felé menni, ezt általában addig húztam, míg elfogyott a szél, s ott ragadtam. Bő szeles szakaszokon gyakorta a talpon maradásért küzdöttem. Kétszer rossz bóját vettem, mentiségem, hogy tömegesen jártunk így. Eleve – szerintem – kicsik voltak a bóják, és összecúsztak a pályák.

Az esős, szélmentes napon, báméskodtam a kishajós klubokban, számos ötletes megoldást tapasztaltam. Külön kiemelném az OP szimulátort és a hajótároló oldalából kialakított vitorlatárolót.

Kissé demoralizáló volt, a nyugdíjasok száguldozása gyönyörű konfigurációikkal. Közel 2 milliárd HUF értékű finn volt helyben, 1 azaz 1 hajót láttam ami idősebb volt az enyémnél...

Viszont gyönyörű képek égtek be a fejembe remélem örökre; szikrázó napsütésben, havas csúcsok között, 350 finn igyekszik kifelé a rajthoz.

Összességében fantasztikus volt a kishajós fellegvárban, csak a vitorlázásra koncentrálni közel 10 napot. Nagyon szeretem ezt csinálni. Kicsapva ridegtartásra (olyan hülyék közé, amilyen én is vagyok), nincs a fejem fölött semmi, összerogyásig szenvedni, szét fagyni a 4.5 méteres hajóban, és este lelki betegen morgolódni egy olyan futam miatt, aminek eredményére már 2 nap múlva nem is emlékszem. Csak a család ne hiányozna annyira...

Az viszont kiderült, hogy mint a hardverben, mint a szoftverben nem tudtam elfogadhatóan szerepelni; ennyit a bír a hajóm, a pénztárcám, és én is. Ennél jobban nem tudok felkészülni. (Mióta elment a hó kerékpáron járok dolgozni, heti 2 futás az ürgén már régóta megvan, többet ültem a kiülő padomon, mint a WC-n, az idén már 64 finnben eltöltött órák van.) Ennyit tudok.

Bár tegnap hallottam egy ürgétől (kinek porig égett a háza):

„A kudarc csak a kaland egy állomása, nem vége.”

(S 15 perce hívott a Tivadar mester, hogy menjünk hétvégén Agárdra ☺.)

Eredmény; 356-ból a stílszerű 269. Kategóriámban 10-et tudtam megverni.

http://circolovelatorbole.com/uploads/regate/95_finn-master-world-championsip-2016.html